

نقش والدین و معلمان در تحقق آموزش شخصیت دانش آموزان در عصر دیجیتال

معصومه سلیمانی فر^۱

چکیده

در عصر حاضر، فناوری‌های دیجیتال مانند تلفن‌های همراه و شبکه‌های اجتماعی به بخش جدایی‌ناپذیر زندگی تبدیل شده‌اند. با این حال، علیرغم مزایای بی‌شمار، این تحول دیجیتالی باعث غفلت دانش آموزان از تربیت اصولی خانواده و نظام آموزشی شده است. عصر دیجیتال در واقع هنوز والدین و معلمان را با محتوای مختلف نگران می‌کند که منجر به تغییرات "منفی" در نگرش دانش آموزان می‌شود. باید از فرصت‌هایی که دیجیتال شدن پیش روی آموزش و پرورش قرار می‌دهد، استفاده کرد و برای کاهش آثار منفی آن تدابیری اندیشید تا علاوه بر حفظ میراث فرهنگی و سایر ویژگی‌های بومی، ویژگی‌های فردی دانش آموزان رشد یابد و هم‌زمان به شناخت جهان و سایر فرهنگ‌ها قادر شوند. علاوه بر این، معلمان و والدین هنوز هم زمانی که نگرش دانش آموزان از ارزش‌های شخصیتی منحرف می‌شود، مسئولیت‌هایی را به گردن یکدیگر می‌اندازند. هدف این پژوهش بررسی نقش والدین و معلمان در تحقق نسل شخصیت در بحبوحه توسعه دیجیتال است. این پژوهش با رویکرد کیفی توصیفی با روش پژوهش کتابخانه‌ای انجام شده است. داده‌ها از منابع اولیه و ثانویه مانند گزارش‌های پژوهش‌های در مجلات ملی و بین‌المللی، مجموعه مقالات و کتاب‌ها جمع‌آوری شده است. نتایج این پژوهش نشان می‌دهد که والدین و معلمان از طریق برنامه‌های توسعه‌یافته در مدارس و نظارت، راهنمایی و فعالیت‌های یادگیری از والدین به فرزندان در خانه، نقش یکسان و تأثیر زیادی در اجرای آموزش شخصیت در عصر دیجیتال دارند. یافته‌های این پژوهش بیان می‌کند که معلمان و والدین مخلوقات خاصی هستند که خداوند آنها را برای میانجی‌گری در تحقق نسلی از شخصیت‌ها بر اساس رهنمودهای اسلامی فرستاده است.

واژه‌های کلیدی: آموزش شخصیت، عصر دیجیتال، معلمان، والدین

مقدمه

باید قبول کنیم امروزه در فضایی قرار داریم که تعاملات و خرید و فروش، گفت و گو، سرگرمی و بسیاری از امور بشری در فضای مجازی انجام می‌شود. فضایی که خواه ناخواه دانش آموزان هم وارد می‌شوند و به عنوان شهروند باید از این تکنولوژی استفاده کنند. فناوری اطلاعات از جدیدترین فناوری‌هاست که تقریباً در تمامی عرصه‌های بشری نفوذ کرده است. نمود آن را می‌توان در رادیو و تلویزیون، مطبوعات و به‌طور ویژه در اینترنت دید که خود جهان دیگری برای انسان فراهم آورده‌اند و از آنها به جهان مجازی، فضای دیجیتال و فضای سایبری یاد می‌کنند (مظفری پور، ۱۳۹۳). امروزه ظهور فناوری اطلاعات و ارتباطات، گسترش مفاهیم و اصطلاحات جدید از جمله آموزش از راه دور، آموزش مجازی و

^۱ کارشناس ارشد ریاضی، آموزگار ابتدایی دبستان‌های استان تهران، شهر تهران kparandin@gmail.com

محیط های جدید یادگیری به شکل رسمی و غیررسمی از مهمترین تحولات عصر جدید به شمار می روند که با تاثیرگذاری بر همه ستونات زندگی به ویژه آموزش، دروازه جدیدی از طرح های آموزشی را در نظام تعلیم و تربیت ایران گشوده است. والدین و معلمان نقشی اساسی در امر آموزش و ارزش های شخصیتی دانش آموزان دارند و پیشرفت آن ها تا حدود زیادی به آنها بستگی دارد. رودی علی آبادی و همکاران (۱۳۹۵) نظام آموزش رسمی برای پاسخگویی به نیاز همه کودکان، نوجوانان، جوانان و بزرگسالان نارسا می دانند. پیشرفت های علمی و فناوری در دنیای امروز و سرعت تغییرات و دگرگونی در روش های علمی و فناوری پرشتاب و حیرت انگیز است و عدم توجه کافی به آموزش های لازم و مناسب و غفلت از هماهنگی و تطابق سطح کمی و کیفی نیروی انسانی با سطح رشد علمی و فنی هر جامعه ای، تنگناها و مشکلات زیادی در مقابل رشد و توسعه اقتصادی و اجتماعی جامعه ایجاد خواهد کرد. مکی‌تایر (۲۰۱۸) معتقد است امروزه این واقعیت بسیار مورد توجه و بحث قرار گرفته است که ما در یک جامعه پسا حقیقت زندگی می کنیم، و بهرغم اینکه بیش از هر زمان دیگری دسترسی فوری به اطلاعات داریم، هنوز به دنبال داستان هایی هستیم که باورها و تعصبات موجود ما را تقویت می کنند. آیت الهی (۱۴۰۰) معتقد است که دنیای امروز در جمع های بسیاری عصر ارتباطات نامیده می شود. ما می توانیم به راحتی با فردی در آن سوی کره ی زمین صحبت کنیم، در کلاس هایی شرکت کنیم که هزاران کیلومتر دورتر از ما برگزار می شوند و از طرف دیگر، به جدیدترین خبرهای «رسانه» سراسر جهان دسترسی داشته باشیم. در بحبوحه ی صحبت از پیامدها و عواقب این شرایط معمولاً ابزار انتقال پیام یعنی فراموش می شود. انواع شبکه های تلویزیونی، اجتماعی و سایر پلت فرم های اشتراک محتوا هر کدام با هدفی خاص طراحی شده اند و سعی دارند مخاطب را با خود همراه کنند و اگر می خواهیم در مواجهه با اطلاعات، قدرت تشخیص محتوای درست را داشته باشیم چاره ای جز آموختن سواد رسانه پیش پای نسل امروز نیست.

در عصر تحول دیجیتال، صنعت آموزش به شدت تحت تأثیر فناوری ها قرار گرفته است. بر اساس گزارش متاری، سرمایه گذاری بر روی یادگیری دیجیتال باعث رشد جهانی ۲۲ میلیارد دلاری در بین سالهای ۲۰۱۵ تا ۲۰۱۷ شده است. این رشد پر سرعت در بخش های آموزش از مدارس ابتدایی تا دوره متوسطه، دبیرستان ها و دانشگاه ها به طور فزایندهای دیجیتالی می شوند (حسینی نسب و همکاران، ۱۴۰۰). بعد از خانواده، مدرسه اولین محیط مهم اجتماعی است. کودک برای اولین بار وارد مدرسه می شود، خانواده خود را ترک می کند و باید روابط جدیدی با معلمان و همکلاسی هایش برقرار کند (هانسیسا و همکاران، ۲۰۲۱). این دوران از مدرسه تداوم بخش تکوین شناختی، زیستی و اجتماعی کودک است که در خانواده پی ریزی شده است. همچنین دوره ای است که در آن فرصت و موقعیت مناسبی برای تحصیل، تربیت و یادگیری شیوه ارتباط صحیح با دیگران برای دانش آموز فراهم می شود و استعداد های هر دانش آموز در ابعاد گوناگون رفته رفته شکوفا می شود (موراتیدو و همکاران، ۲۰۲۰). آموزش و پرورش به عنوان اساسی ترین نهاد تربیتی کشور پایه گذار شخصیت دینی، علمی، فرهنگی، سیاسی، اقتصادی و اجتماعی نسل آینده است. دستیابی به آموزش و پرورش پویا، موفق و اثربخش، نیازمند تحول عمیق و ریشه ای در این نهاد گسترده و سرنوشت ساز است. ارزش های شخصیتی که به خوبی در دانش آموزان تعبیه شده است، به یک جنبه مهم در توسعه یک ملت تبدیل می شود. تربیت شخصیتی معنای بالاتری نسبت به تربیت اخلاقی دارد زیرا تربیت شخصیت تنها به «درست یا نادرست» مربوط نمی شود (سوهیرمن و همکاران، ۲۰۲۱). اما اینکه چگونه ارزش های خوب را در زندگی تلقین کنیم تا دانش آموزان درک و دانش بالایی از آنچه درست است، درست است و ادامه آن خوب است و آنچه نادرست است بد است و باید فوراً ترک شود. برای ایجاد غیرنظامیان واجد شرایط و تحصیلکرده، شخصیت باید به صورت سیستمی و کلی در هر واحد و سطح تحصیلی ارائه شود (بهارون، ۲۰۱۷). آموزش شخصیت سیستمی از القای ارزش های شخصیتی به دانش آموزان است که شامل مولفه های آگاهی، درک، نگرانی و تعهد بالا به اجرای این ارزش ها است (انجیو، ۲۰۱۷). شخصیت هدیه ای از طرف خداوند نیست که از بدو تولد به فرزندان سپرده شده باشد، شخصیت مهارتی نیست که از والدین یا خانواده هایی که شخصیت نجیب دارند به ارث رسیده باشد (اباب الدین و همکاران، ۲۰۲۰). این استعداد است و نمی توان آن را از کتاب های درسی آموزش داد (کومالاساری و ساریپودین، ۲۰۱۸). شخصیت نگرشی است که توسط شخص یا چیزی شکل می گیرد که تحت تأثیر میزان زمان تعامل و محتوای بحث در هر تعامل است. یعنی هر چه کودک بیشتر با کسی یا چیزی ارتباط

برقرار کند، کودکان بیشتری با توجه به محتوای آن شخص شکل می گیرند (زبیده، ۲۰۱۹). "کسی" می تواند والدین، خانواده، دوستان، جامعه و غیره باشد، در حالی که "چیزی" می تواند رسانه های اجتماعی مانند یوتیوب، فیس بوک، اینستاگرام، تیک توک، توئیتر یا محیط و غیره باشد. توسعه جهانی با چنین پیچیدگی های تکنولوژیکی سریع مستلزم ترکیبی متفاوت از گذشته است، دانش آموزان علاوه بر داشتن مهارت های سازگاری با فناوری، باید در مهارت هایی مانند تفکر انتقادی، حل مسئله، همکاری و ویژگی های شخصیتی نیز مهارت داشته باشند. پشتکار، مراقبت، پشتکار، مسئولیت پذیری. مطابق با هدف آموزش، یعنی شکل گیری شخصیت های نجیب، یعنی دانش آموزانی رو به رشد که اعتماد به نفس دارند، موفق می شوند، به جامعه کمک می کنند و به عنوان شهروندان اخلاقی به جامعه خدمت می کنند (لیان و همکاران، ۲۰۲۰؛ سوکیپ و همکاران، ۲۰۱۹). امروزه نقش والدین و معلمان در شکل گیری شخصیت کودکان موضوع داغی است که در دنیای آموزش و پرورش بسیار مطرح است. مشکل این است که این بحث وجود دارد که وقتی کودکان دچار کاهش نگرش و حتی انحراف از آموزش شخصیت مورد انتظار می شوند، چه کسی مسئول است (بایدی، ۲۰۱۹). والدین تصور می کنند که معلم شخصی است که بیشترین نقش را در تغییر نگرش کودکان ایفا می کند (کول مایر و همکاران، ۲۰۱۸). به طوری که اگر والدین متوجه شوند که فرزندشان نگرشی فراتر از مرزهای آموزش شخصیت را منعکس می کند، معلم را سرزنش می کنند و همچنین معلم نقش والدین را در شکل دادن به نگرش کودکان در خانه زیر سوال می برد (سایپوترو و موردیونو، ۲۰۲۰). شکل گیری شخصیت کودک تنها وظیفه معلم در مدرسه نیست، بلکه وظیفه والدین این است که فعالانه در هدایت فرزندان در خانه مشارکت داشته باشند. مشارکت والدین و معلمان عامل مهمی برای رشد شخصیت کودکان است (انجلینا و پاندین، ۲۰۲۰). به طوری که ترکیبی از آب و هوا در مدرسه و خانه ایجاد می شود. هنگامی که مدرسه و محیط خانه نقش خود را با هم ایفا می کنند، شخصیت کودک به راحتی توسط مفاسد موجود در گسترش رسانه های اجتماعی متزلزل نمی شود (گارج و سنگاپتا، ۲۰۲۰)، مانند محتوای مستهجن در اینترنت، اخبار فحشا، اعمال خشونت آمیز.

والدین و معلمان به عنوان الگو برای کودکان باید الگوهای خوبی در نگرش و رفتار باشند. این بدان معناست که عادات خوبی که توسط والدین برای فرزندان در خانه ساخته شده است، زمانی که کودکان در مدرسه هستند، جایگاه مناسبی پیدا می کند (هرمینو و آریفین، ۲۰۲۰)، و برعکس، شخصیت کودکانی که در مدرسه به خوبی شکل گرفته اند با نگرش هایی که کودکان در مدرسه و در خانه با والدین نشان می دهند هماهنگ باشد. والدین و معلمان باید الگوی دانش آموزان و فرزندان نشان باشند (پربووساری، ۲۰۱۸). آموزش شخصیت باید به طور مشترک بین والدین و معلمان تدوین شود. چندین پژوهش قبلی در مورد ضرورت آموزش شخصیت برای دانش آموزان در عصر دیجیتال بحث کرده اند. پژوهش قبلی وجود دارد که توضیح می دهد که تحولات جهانی دانش آموزان را ملزم می کند تا بتوانند ارزش های شخصیتی را در زندگی خود به خوبی پیاده سازی کنند (آیا شالها و پوربانی، ۲۰۱۹). نه تنها این، آموزش شخصیت در آماده سازی رهبران آینده قوی ملت نیز مهم تلقی می شود، به طوری که آموزش شخصیت نباید صرفاً یک گفتمان باشد، بلکه باید با اقدامات مشخصی که با تغییر زمان ادامه می یابد دنبال شود (سینخ، ۲۰۱۹). برای زندگی موفق در عصر دیجیتال به خصوص دانش آموزان این سؤال مطرح می شود که والدین و معلمان چه نقشی در این دوران به خصوص در مدرسه و دوره دانش آموزی دارند.

پیشینه پژوهش

پیشینه پژوهش داخلی

مطالعات داخلی در زمینه نقش والدین و معلمان در تربیت شخصیت دانش آموزان در عصر دیجیتال، عمدتاً بر چالش های ناشی از فضای مجازی و ضرورت آموزش سواد رسانه های تأکید دارند. آیت اللهی (۱۴۰۰) در پژوهشی با عنوان «سواد رسانه در عصر دیجیتال»، بر لزوم آموزش مهارت های استفاده صحیح از فناوری به دانش آموزان و والدین تأکید کرده است.

حسینی‌نسب و همکاران (۱۴۰۰) نیز در مطالعه‌ای با عنوان «چارچوب وظایف مدیر ارشد دیجیتال»، به نقش تحولات دیجیتال در نظام‌های آموزشی و نیاز به بازنگری در روش‌های تربیتی اشاره نموده‌اند. رودی علی‌آبادی (۱۳۹۶) در پژوهشی نشان داد که یادگیری ترکیبی می‌تواند در تقویت صلاحیت‌های فردی و تربیتی دانش‌آموزان مؤثر باشد.

مرادحاصل (۱۳۹۱) نیز در کتاب «روش‌های صحیح تربیت کودک»، بر اهمیت نقش خانواده در شکل‌گیری شخصیت کودکان و ضرورت هماهنگی بین والدین و نظام آموزشی تأکید کرده است. مظفری‌پور (۱۳۹۳) در پژوهشی به بررسی تأثیرات منفی فضای مجازی بر تربیت دانش‌آموزان پرداخته و لزوم برنامه‌ریزی آموزشی یکپارچه را خاطر نشان ساخته است.

پیشینه پژوهش خارجی

پژوهش‌های خارجی در این حوزه، بیشتر بر مدل‌های نوین آموزشی و همکاری والدین و معلمان در تربیت شخصیت متمرکز شده‌اند.

عامری و همکاران (۲۰۲۰) در مطالعه‌ای با عنوان «تأثیر استفاده از شبیه‌سازی بر آموزش شخصیت»، نشان دادند که فناوری‌های آموزشی می‌توانند در رشد اخلاقی دانش‌آموزان مؤثر باشند.

هرمینو و آریفین (۲۰۲۰) در پژوهشی با عنوان «آموزش شخصیت در دبیرستان»، بر اهمیت مشارکت والدین و معلمان در فرآیند تربیت تأکید کردند.

جی‌نس (۲۰۱۹) در یک فراتحلیل، ارتباط مثبت بین آموزش شخصیت و پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان را تأیید نموده است.

کومالاسری و ساریپوتین (۲۰۱۸) در پژوهشی نشان دادند که برنامه‌های درسی مبتنی بر ارزش‌های اخلاقی، نقش کلیدی در شکل‌گیری شخصیت دانش‌آموزان دارند.

لیان و همکاران (۲۰۲۰) نیز معلمان را به‌عنوان الگوهای رفتاری مؤثر در تربیت دانش‌آموزان معرفی کرده‌اند. استین و همکاران (۲۰۱۹) در مطالعه‌ای بر اهمیت ارتباط مؤثر والدین و مربیان در تربیت روانی کودکان تأکید نمودند. زورکانی و همکاران (۲۰۱۸) استراتژی‌های اجرای آموزش شخصیت در مدارس را بررسی کرده و لزوم ادغام آن را در برنامه‌های درسی خاطر نشان ساختند.

هر دو دسته پژوهش‌های داخلی و خارجی بر این نکته توافق دارند که تربیت شخصیت در عصر دیجیتال نیازمند همکاری سه‌جانبه بین خانواده، مدرسه و فناوری‌های آموزشی است. در حالی که مطالعات داخلی بیشتر بر چالش‌های بومی و فرهنگی تمرکز دارند، پژوهش‌های خارجی به مدل‌های جهانی و راهکارهای نوین آموزشی پرداخته‌اند.

روش پژوهش

این پژوهش رویکردی کیفی را اتخاذ می‌کند که هدف آن توصیف عمیق مشکلات پژوهشی در مورد رفتار و رویدادهای طبیعی در رابطه با نقش والدین و معلمان در شکل‌گیری شخصیت کودکان در عصر دیجیتال است. محقق از روش پژوهش کتابخانه‌ای با منابع داده اولیه شامل گزارش‌های پژوهشی از مجلات بین‌المللی و ملی، مجموعه مقالات و کتب علمی استفاده می‌کند. پژوهشگران داده‌ها را با خواندن، انتخاب، دسته‌بندی، تفسیر منابع داده جمع‌آوری می‌کنند تا بتوان آنها را به‌عنوان نتایج پژوهش توضیح داد و توصیف کرد. روش تجزیه و تحلیل داده‌ها، تحلیل محتوای توصیفی است، یعنی با انتخاب، مقایسه و توصیف داده‌های پژوهش با روش‌های قیاسی برای یافتن نتایج تفصیلی پژوهش. آزمون روایی داده‌ها از طریق چهار معیار اعتبار، قابلیت انتقال، قابلیت اطمینان و انطباق انجام شد (مولئونگ، ۲۰۱۷). از برخی از این آزمون‌ها، محققان از آزمون اعتبار داده‌ها با مقایسه و بررسی مجدد اعتبار منابع داده‌های مورد استفاده استفاده کردند.

برنامه‌های آموزش شخصیت در مدارس

منظور از واژه شخصیت یک سیستم پویا و ترکیبی از ویژگی‌ها، گرایش‌ها و عادت‌هایی است که یک فرد را از افراد دیگر مشخص و ممتاز کرده و در قالب واکنش یا پاسخ او نسبت به محرک‌ها یا جهان، ظاهر می‌شود. مدرسه در رشد و تکامل شخصیت دانش آموزان تاثیر فراوان و انکارناپذیر دارد. زیرا مدرسه جانشین خانواده و معلم جانشین پدر و مادر می‌شود. محیط مدرسه تأثیر عمیقی بر رشد شخصیتی و تربیتی دانش آموزان دارد. در دوران حساس نوجوانی، محیط آموزشی می‌تواند نقش کلیدی در شکل‌دهی به شخصیت، اخلاق و مهارت‌های اجتماعی دانش آموزان ایفا کند. معلمان به‌عنوان الگوهای رفتاری در مدرسه نقش مهمی در شکل‌دهی به شخصیت و ارزش‌های دانش آموزان دارند. رفتار، گفتار و شیوه‌های تربیتی معلمان می‌تواند تأثیر عمیقی بر نگرش و رفتار آن‌ها داشته باشد. معلمان که با احترام، صبر و توجه به نیازهای فردی دانش آموزان برخورد می‌کنند، به دانش آموزان کمک می‌کنند تا احساس امنیت و اعتماد به نفس پیدا کنند. این رفتارهای مثبت، آن‌ها را تشویق می‌کند تا الگوهای مشابهی را در تعاملات اجتماعی خود به کار بگیرند و از ارزش‌های اخلاقی پیروی کنند. همچنین معلمان می‌توانند با ایجاد فضای گفت‌وگو و تشویق به ابراز عقاید، به تقویت مهارت‌های ارتباطی و تفکر انتقادی در دانش آموزان کمک کنند. این تعاملات مثبت، به رشد اجتماعی و شخصیتی آن‌ها کمک می‌کند و زمینه‌ساز توسعه مهارت‌هایی می‌شود که در زندگی آینده بسیار حائز اهمیت هستند. معلمان بعد از والدین بازیگر دومی هستند که مسئولیت شخصیت کودکان را بر عهده دارند. برنامه درسی ملی تأکید می‌کند که تمام دروس باید در جهت بهبود شخصیت دانش آموزان باشد. وزارت آموزش و پرورش و فرهنگ در مورد تقویت شخصیت دانش آموزان، که زیربنای اهمیت اجرای تربیت شخصیتی است، باید در قلب هر دانش‌آموزی جای گیرد (انداپانی و همکاران، ۲۰۲۰). به این ترتیب، می‌توان تأکید کرد که آموزش شخصیت موضوعی در برنامه درسی نیست، بلکه شخصیت با هر درسی که به دانش آموزان آموزش داده می‌شود به یک ارزش یکپارچه تبدیل می‌شود (نجم‌الدین و آپریلیان‌تی، ۲۰۲۰). انواع مختلفی از برنامه‌های مدرسه مبتنی بر دیجیتال را می‌توان توسط معلمان برای تحقق آموزش شخصیت دانش آموز اجرا کرد. در اصل، یادگیری عصر دیجیتال کنونی، استاندارد آموزش شخصیت در مدارس را کاهش نمی‌دهد (ژورگونی، ۲۰۱۸). برنامه‌ها شامل:

اول، ندای تهجد. نماز تهجد^۳ عبادت آغازین هر فعالیتی برای معلمان و دانش آموزان است. معلم تهجد، عبادت دانش آموز را از طروق مختلف کنترل می‌کند. معلمان و دانش آموزان برای تحقق برنامه دعوت تهجد باید تعهد و اصول یکسانی داشته باشند. آموزش نماز تهجد فواید زیادی در شکل‌گیری شخصیت هر فرد دارد که از جمله آنها می‌توان به حفظ بازده وقت، زمان مناسب برای تکرار درس، تلاش برای خواندن نماز در وقت سحری در جماعت، حفظ استقامت و ایجاد شور و نشاط برای یادگیری اشاره کرد (سوپندی و همکاران، ۲۰۲۰).

دوم، حفظ کردن قرآن.^۴ پرورش دانش‌آموختگان ممتاز با حفظ کافی قرآن آرزوی هر مدرسه و پدر و مادری است. برنامه تحفیظ القرآن را می‌توان به عنوان آموزش غیردرسی یا گزینه‌ای برای دانش‌آموزانی که در حفظ قرآن غرق هستند در مدارس اجرا کرد. با پرورش عشق به خواندن قرآن و حفظ آن در دانش‌آموزان در این عصر دیجیتال، امید است که بتواند انحرافات در نگرش را به حداقل برساند و نسلی جوان با روحیه قرآنی در مسیر شکل‌گیری انقلاب به دنیا آورد. جامعه مدنی (یولیانا و همکاران، ۲۰۲۱). به عبارت دیگر از آنجا که قرآن نور (سوره مائده، آیه ۱۵)، مبارک (سوره انعام، آیه ۹۲) و شفاء است (سوره یونس، آیه ۵۷) و به بهترین سرنوشت هدایت می‌کند (سوره اسراء، آیه ۹)، انتظار می‌رود نتیجه انس و همنشینی با قرآن نورانیت، برکت، سلامت و هدایت باشد. به ویژه از آنجا که حفظ قرآن مورد توصیه پیامبر و امامان بوده است (مجلسی، ۱۹۸۳). نه تنها برنامه حفظ قرآن، دانش آموزان نیز برای آگاهی از مطالب قرآن تسهیل می‌شوند و انگیزه می‌یابند که بتوانند محتوای آن را در زندگی فردی و اجتماعی پیاده کنند.

^۲ Personality

۳. نماز تهجد نمازی است اختیاری که مسلمان در شب می‌خواند و وقت این نماز بعد از پایان نماز عصر تا اذان سحر شروع می‌شود و رسول صلی الله علیه و آله و سلم، به نماز تهجد و خواندن نماز در آن بسیار علاقه داشت.

۴. حفظ قرآن که در آیات و روایات مورد توجه و تأکید است دارای مراتبی شامل حفظ الفاظ قرآن، حفظ مفاهیم قرآن، حفظ حدود قرآن و حفظ قلبی قرآن است.

سوم، برنامه تزکیه نفس. به دانش آموزان امروزی نیاز است که آموزش تئوری آموزش شخصیت جامع نگر داشته باشند. برنامه تزکیات نفس مطابق با خواسته های دوران پیچیده ای است که منجر به دسترسی گسترده دانش آموزان به اطلاعات شده است. تزکیه تون نفس تلاش همگان برای خنثی کردن قلب و ذهن برای ماندن در دالان هدایت در اسلام است (غفار و همکاران، ۲۰۱۸). تزکیه، از اصطلاحات حکمت عملی است به معنی پاک کردن درون از رذایل (سجادی، ۱۳۷۰). تزکیه نفس دارای نقشی مهم در ابعاد فردی و اجتماعی است و در دور نگاه داشتن قلبها از آفت های نفسانی و دنیوی اثرات مهم معنوی محسوب می شود. رسالت والدین و معلمان این است که دانش آموزان را در مسیر تکاملی نسل پویای انقلاب، به طرف ارزش های ناب اسلامی هدایت کنند. والدین و معلمان باید در کنار کار تربیت و علم و دانش اندوزی به تزکیه نفس و اخلاق دانش آموزان نیز توجه کنند. معلمان باید اخلاق و تقوی را به دانش آموز یاد دهند، با وضو در کلاس های درس حاضر شوند و کلاس درس را جایگاه عبادت بدانند. سوریواتی و دیگران (۲۰۱۸) مطالعه در تزکیات نفس باید با سطح سنی دانش آموزان تطبیق داده شود تا اطلاعات دینی منتقل شده توسط دانش آموزان به خوبی دریافت شود و در زندگی واقعی به راحتی قابل استفاده باشد. چهارم، آموزش استقلال دانشجویان. نگرش مستقل یک جنبه مهم در زندگی است. نه استقلال از والدین منظم و مستقل به ارث می رسد و نه هوشی که بتوان آن را از طریق مدرسه یاد گرفت، بلکه استقلال یک مهارت زندگی است که باید از سنین پایین آموزش داده شود تا بعداً به دیگران وابسته نشود. تمرینات خودتکایی در مدارس را می توان از طریق ارائه تکالیف مدرسه، الزام به نظافت اتاق مطالعه و محیط مدرسه، مسئولیت رهبری مراسم برافراشتن پرچم، نحوه رفتار با دیگران، معلمان و والدین و ... آموزش داد.

کودکان نیاز به توجه والدین دارند

والدین اولین مدرسه فرزندان هستند. عصر اختلال با پیچیدگی های تکنولوژیکی چالش بزرگی برای والدین برای آموزش فرزندان شان است. تحولات فناورانه در حوزه آموزش مستلزم تغییرات برنامه درسی است که بر تفکر انتقادی و مهارت های حل مسئله تأکید دارد، خلاق، رقابتی، ارتباطی و مشارکتی باشد (دیوی و آلم، ۲۰۲۰). محیط خانواده مهمترین مرکز آموزشی برای رشد شخصیت کودکان در خانه است. اگرچه آموزش رسمی در وظیفه تربیت فرزندان نقش داشته است، اما نقش خانواده همچنان بسیار مهم است. زیرا شرایط خانواده که ابتدا شخصیت کودک را تعیین می کند دلیل بر نقش مهم والدین در تربیت فرزندان با شخصیت است (هرمینو و آریفین، ۲۰۲۰). توجه به نیاز کودکان اصلی ترین فاکتور موفقیت آن ها در بزرگسالی است. وقتی صحبت از نیازهای کودکان می شود، بسیاری از والدین به نیازهایی همچون تامین خوراک، پوشاک، سلامتی و وسایل ضروری او می اندیشند. درست است که تامین نیاز های اولیه بسیار اهمیت دارد اما برای تکمیل فرایند رشد ذهنی و جسمی لازم است به سایر نیازهای کودکان نیز توجه شود. والدین باید بتوانند بهترین آموزش ها را در اختیار فرزندشان قرار دهند. تربیت درست از اصلی ترین نیازهای کودکان به شمار می رود. اگر والدین خود نسبت به تربیت صحیح آگاه نباشند، چگونه می توان از آن ها انتظار داشت که فرزند خود را به درستی تربیت کنند؟ در عصر حاضر، تکنولوژی بخش جدایی ناپذیر از زندگی انسان هاست. کودکان از سنین کم توانایی استفاده از تکنولوژی های متفاوت را یاد می گیرند و همین امر سبب شده تا آموزش کودکان در دنیای امروز با چالش ها و مسائل جدیدی مواجه باشد. پیشرفت تکنولوژی تاثیر گسترده ای بر فرآیند رشد کودکان دارد و نمی توانیم از نقش برجسته تکنولوژی در آموزش کودکان چشم پوشی کنیم. استفاده از تکنولوژی در آموزش کودکان می تواند یادگیری مفاهیم پیچیده را تسهیل کرده و مفاهیم پیچیده را به شکل های گرافیکی و صورت جذاب و قابل فهم برای آن ها ارائه دهد. تا کودکان به اطلاعات بهتر جذب شوند و درک آن ها تسهیل یابد. مفاهیم سخت تر را آسان تر درک کنند و در عین حال، از خلاقیت و تفکر نوآورانه برای حل مسائل استفاده کنند. زبیده (۲۰۱۹) رفتار انضباطی دانش آموزان به طور گسترده در رسانه های اجتماعی منتشر می شود. موارد مختلفی مانند نزاع نوجوانان بین مدارس، قلدری سایبری، اعمال مجرمانه، رفتار بی احترامی فرزندان به والدین و معلمان، از دست دادن صداقت، از دست دادن احساس مسئولیت، خودکشی، استفاده از مواد مخدر غیرقانونی و ... ویدودو و سوسیلا (۲۰۲۱) اقداماتی که از نظر اخلاقی و قانونی در بالا توجیه نمی شود، قطعاً توجه همه جنبه های مسئولیت را به خود جلب می کند، نه تنها مدرسه (معلمان، برنامه درسی و زیرساخت)، نقش والدین نیز به عنوان یک الگو برای فرزندان شایسته زیر سوال رفتن است. تحصیل در منزل این مقاله نمی خواهد

بحث بین والدین و معلمان مدارس در مورد مسئولیت شکل‌گیری شخصیت دانش‌آموزان را طولانی کند. با این حال، باید درک کرد که مشکل آموزش دانش‌آموزان بر عهده معلمان و والدین است که آن را برطرف کنند. خانواده به عنوان یک واسطه، تسهیل‌کننده یادگیری عمل می‌کند تا دانش‌آموزان را به موفقیت، شخصیت و برتری در نظارت خود در مدرسه برساند. والدین جنبه‌های عاطفی دانش‌آموزان را با ارزش‌های اجتماعی جامعه، مراقبت از دیگران، مودب بودن در حین تعامل در محیط خانواده پر می‌کنند. بنابراین همراهی والدین با فرزندان تأثیر مثبتی بر رشد نگرش کودکان دارد. این به این دلیل است که کودکان در طول دوره رشد خود به توجه کامل والدین نیاز دارند. مراد حاصل (۱۳۹۱) روابط کودک و والدین و سایر اعضای خانواده، چون شبکه و نظامی درهم پیچیده است که افراد آن درکنش متقابل با یکدیگرند. والدین می‌توانند برای کودک خود نقش بهترین معلم و الگو را به عهده داشته باشند. دنیای کودک و نوجوان تحت تأثیر عوامل و شرایطی است که والدین و مربیان زمینه‌ساز آن هستند. کودکان و نوجوانان، این غنچه‌های ناشکفته، به افراد والگوهایی نیاز دارند که آنها را در پیمودن مسیر زندگی یاری دهند، توانایی و استعداد آنها را کشف کنند و با ایجاد شرایطی مناسب، زمینه‌های رشد و فعالیت آنها را فراهم آورند. بدیهی است در این رابطه، نزدیک‌ترین و مؤثرترین افراد در خانه و مدرسه، والدین و مربیان اند.

پدیده‌ای که اغلب در محیط خانواده رخ می‌دهد، مشغله کاری والدین است که دلیل اصلی عدم توجه شدید به فرزندان است. هنگامی که پدر و مادر هر دو به کار اشتغال دارند، ایجاد توازن بین کار و خانواده که با یکدیگر در رقابت هم هستند می‌تواند چالشی باشد. توجه دقیق و برنامه‌ریزی برای تأمین نیازهای خانواده و فرزندان مهم است و می‌تواند برخی از تنش‌های همراه با زندگی و کار پر مشغله را کم نماید. عوامل شغلی همچنین می‌توانند والدین را وادار به نادیده گرفتن مسئولیت‌های خود در قبال فرزندان خود کنند (ریتونگا، ۲۰۲۱). در واقع، فرزندان بزرگترین سرمایه برای والدینی هستند که می‌توانند به رهبران ابرقدرت در توسعه منابع انسانی در این کشور تبدیل شوند. بنابراین، برای والدین و خانواده‌ها مهم است که راه حل مناسبی برای انجام کارهای روزمره حرفه‌ای مختلف بیابند، بدون اینکه از تعهدات خود به عنوان والدین نسبت به فرزندان خود در خانه غافل شوند. عامل مشغله والدین عامل خانه‌شکنی فرزندان است که در نهایت آن‌ها را در محیط بدی برای رشد روانی کودکان قرار می‌دهد و در باطل فرو می‌برد. هر چه مشغله والدین بیشتر باشد، رشد اخلاقی فرزندان کمتر است (گریچکوفسکی و همکاران، ۲۰۱۸). علاوه بر آن، والدین پر مشغله به دلیل عدم توجه به فرزندان، اخلاق فرزندان خود را کاهش می‌دهند (خوتیمه و وایونینگسی، ۲۰۲۰). حتی اگر والدین اولین مدرسه برای کودکانی هستند که اهمیت آموزش شخصیت را آموزش می‌دهند (جینز، ۲۰۱۹). کودکانی که شخصیت‌های قوی دارند به سرمایه بزرگی برای مردم اندونزی تبدیل می‌شوند تا با رقابت شدید جهانی روبه‌رو شوند (سلطانی و همکاران، ۲۰۲۰). والدین باید همیشه مراحل رشد روانی کودکان را همراهی کنند و آنها را برای رسیدن به اهداف خود در زندگی راهنمایی کنند (استیین و همکاران، ۲۰۱۹). اگر خانواده خوب باشد، شخصیت کودک به سمت خوب شدن گرایش پیدا می‌کند و برعکس. هدف از آموزش از ابتدا شکل دادن به شخصیت دانش‌آموزان، یعنی پرورش اعتماد به نفس، مراقبت از دیگران، مسئولیت‌پذیری و خدمت به جامعه به عنوان شهروندان اخلاقی بود (امری و همکاران، ۲۰۲۰). آموزش شخصیت اوج یادگیری کامل همه دروس در مدرسه است. دانشجویانی که از نظر علمی و غیردانشگاهی سرآمد هستند، اما اخلاق و منش خوبی ندارند، ارزشی ندارند. زیرا این نوع از کودکان فقط خود را مطرح می‌کند و احساسات اطرافیان خود را نادیده می‌گیرد. سازمان ملل متحد، سازمان آموزشی، علمی و فرهنگی (یونسکو) چهار رکن آموزشی را انجام می‌دهد که مکه آموزش در سراسر جهان از جمله اندونزی است. چهار ستون خواندن، یادگیری دانستن، یادگیری انجام دادن، یادگیری بودن و یادگیری با هم زندگی کردن (پرامونو و هانیتا، ۲۰۲۱).

بحث

در عصر دیجیتال والدین و معلمان باید فرصت بسیار خوبی برای والدین باشد تا آموزش شخصیت را مطابق با سطح تفکر کودک انجام دهند. بر اساس نتیجه، دانش‌آموزان با روحیه قرآنی، نسل طلایی و بذور رهبران آینده هستند که در آینده زیربنای توسعه ملت و کشور خواهند بود. از طریق حفظ قرآن که به خوبی در دانش‌آموزان ریشه دوانده است، زمینه

برکت برای خانواده و منطقه محل زندگی دانش آموزان خواهد شد. اگر تک تک دانش آموزان از سنین پایین به حفظ قرآن عادت کنند، جمعیتی با شخصیت قرآنی شکل می گیرد. برنامه استقلال، نگرش مسئولیت پذیری و حرفه ای بودن دانش آموزان را در انجام تعهدات خود شکل می دهد. یادگیری دانش آموز محور در واقع فرآیند شکل گیری نگرش مستقل دانش آموزان نسبت به هر مسئولیتی است که به آنها داده می شود (سانتیکا، ۲۰۲۰). منابع انسانی مستقل یکی از شاخص های مورد نیاز در توسعه تمدن ملتی است که قوی و قادر به رقابت جهانی با ایده های خلاقانه و نوآورانه ای است که در یادگیری مطرح می شود (دکاواتی، ۲۰۲۰؛ پرادانا و همکاران، ۲۰۲۱). اگر استقلال در دانش آموزان به خوبی ریشه دوانده باشد، نگرانی والدین در مورد بقای فرزندانشان از بین می رود، زیرا کودکانی که استقلال قوی دارند می توانند از خود در برابر چیزهای ممنوعه توسط قانون و دین محافظت کنند و به نفع جامعه باشند (ریتونگا، ۲۰۲۱). معلمان باید دانش آموزان را از نگرش هایی که از راهنمایی های آموزش شخصیت منحرف می شود، تقویت کنند. مطابق با مطالعه قبلی است که اجرای دولتی شخصیت برای دانش آموزان در واقع هنوز با چالش هایی از بخش های مختلف مهمی مواجه است که از نزدیک با دانش آموزان مرتبط هستند، مانند والدین، محیط، همسالان با مدارس (مسنیا و همکاران، ۲۰۱۸). برای تحقق نسل شخصیتی که مطابق با دستور آموزش ملی در اندونزی باشد، باید بر همکاری همه طرف های مرتبط تاکید شود. همانطور که در نتیجه مطالعه قبلی بیان شد که تقریباً تمام ارزش های آموزش شخصیت زیربنای مهارت های زندگی عصر دیجیتال مورد نیاز برای دستیابی به موفقیت در دنیای کار است (اسماعیل و همکاران، ۲۰۲۱). بنابراین، نقش والدین برای هدایت فرزندان خود به دروازه های موفقیت در عصر پیچیدگی های تکنولوژیکی بسیار بزرگ دیده می شود. اکنون زمان آن فرا رسیده است که حتی والدین نیز باید به نقش خود به عنوان راهنما و سرپرست برای رشد نگرش کودکان بازگردند. دوران دیجیتال نباید برای همیشه بهانه ای برای تغییر شخصیت کودکان به سمت بدتر شود (اسناینی، ۲۰۱۹).

نتیجه گیری

امروزه فناوری اطلاعات دارای پتانسیل حضور در عرصه های مختلف حیات بشر است که بدون تردید می توان آن را نماد یک تمدن جدید یا ظهور یک موج تمدنی جدید دانست. پیشرفت فناوری اطلاعات و ارتباطات در زندگی والدین، معلمان و بالخصوص دانش آموزان باعث خلاقیت و نوآوری در آن ها می شود و یادگیری دانش آموزان جهت دار و مداوم می شود. عصر دیجیتال اصطلاحی است که در آن یک نوآوری اساسی وجود دارد که همه سیستم ها و نظم های زندگی موجود را به روش های جدیدی تغییر می دهد. سیستم های زنده ای که روش های قدیمی را اتخاذ می کنند باید به روش های جدید تبدیل شوند تا به دلیل تحولات جهانی حذف نشوند (هریانتو و همکاران، ۲۰۱۹). از فواید این عصر این است که دانش آموز با دسترسی به فضای مجازی به اطلاعات انبوه رسیده و با استفاده از منابع علمی مختلف می تواند یافته های خود را در جهت حل مسایل و مشکلات زندگی خود و جامعه به کاربرد. ولی در عصر اطلاعات تربیت خانوادگی و در کنار آن تربیت مدرسه ای و نقش والای معلم و تربیتی که از همسالان و اجتماع دریافت می شد کم رنگ شده است و تربیت خانوادگی در این بین مظلوم واقع شده است. باید دانش آموزان را هدایت نمود که در این عصر دیجیتال استفاده درست و اصولی انجام دهند تا جایگاه خانواده، معلمان و دانش آموزان حفظ شود. باید از فرصت هایی که دیجیتال شدن پیش روی آموزش و پرورش قرار می دهد، استفاده کرد و برای کاهش آثار منفی آن تدابیری اندیشید تا علاوه بر حفظ میراث فرهنگی و سایر ویژگی های بومی، ویژگی های فردی دانش آموزان رشد یابد و هم زمان به شناخت جهان و سایر فرهنگ ها قادر شوند. علاوه بر این، معلمان و والدین هنوز هم زمانی که نگرش دانش آموزان از ارزش های شخصیتی منحرف می شود، مسئولیت هایی را به گردن یکدیگر می اندازند. علاوه بر این، دوران دیجیتال نیز با تغییر نیازهای انسان از متعارف به مبتنی بر فناوری مشخص شده است. با این حال، غیرقابل انکار است که شخصیت یک فرد نقش مهمی در تحقق کیفیت زندگی او در آینده دارد. از لحاظ نظری، اندونزی یک طرح یادگیری را فرموله کرده است که منجر به توسعه نگرش ها در فرآیند یادگیری می شود. نگرش به معنای عامیانه در نظام آموزشی ملی به عنوان شخصیت شناخته می شود. یادگیری مبتنی بر فناوری که در آن دانش آموزان و معلمان از خانه های خود یاد می گیرند، هنوز تأثیر قابل توجهی بر پرورش ارزش های شخصیتی بر شخصیت دانش آموزان نداشته است (فرانسیاگو و همکاران، ۲۰۲۱). این امر با یافتن

شکایات والدین از رفتار انضباطی فرزندانشان در حین یادگیری از خانه نشان می دهد. این مورد معلم را تأیید می کند که القای شخصیت در دانش آموزان فقط تا زمانی که دانش آموزان تحت نظارت معلم هستند یک روال است، به طوری که در طول فرآیند یادگیری از خانه، نگرش های شخصیتی دانش آموزان از بین می رود (ریانافیک و رهارجو، ۲۰۱۷). امروزه دگرگونی آموزش شخصیت دانش آموز تلاشی است برای رویارویی با آموزش عصر دیجیتال که در آن هر موسسه آموزشی عادات سواد دیجیتال (سواد عصر دیجیتال) را در کلاس درس / یادگیری مدرسه به عنوان دگرگونی پیاده سازی می کند. آموزش شخصیت دانش آموزان مدرن به منظور دستیابی به درک این ابعاد تحت اللفظی دیجیتال و توسعه مواد و روش های یادگیری سواد دیجیتال در مدرسه و خارج از مدرسه است. کاربرد سواد دیجیتالی به یافتن مدلی در تحول آموزش شخصیت دانش آموز تبدیل می شود که از نقش معلمان در فعالیت های یادگیری در راستای چشم انداز، مسئولیت پذیری، حساسیت اجتماعی، توانایی منطقی و صداقت آنها برای تولید خروجی آماده شده به کار گرفته می شود تا بتوانند با دیجیتال جهانی با جریان برنامه های کاربردی، فناوری و توانایی رقابت در سطح بین المللی روبرو شوند. سیاست یادگیری از خانه با یک سیستم یادگیری آنلاین توجه عمومی را برای ارزیابی به خود جلب کرده است (لوبیس و داسنپانگ، ۲۰۲۱). این انتقاد در پس زمینه دو عامل اصلی مطرح می شود، اول. گلیه والدین از اجرای آموزش آنلاین در بحبوحه توسعه ناهموار زیرساخت های فناوری در کشور. دوم؛ نگرش کودکانی که در حین یادگیری از خانه کنترل بیشتری دارند. دو عامل فوق تأییدی برای معلمان در مورد اهمیت تدوین آموزش شخصیت از طریق یادگیری دیجیتالی امروزی است. باید از فرصت هایی که دیجیتال شدن پیش روی آموزش و پرورش قرار می دهد، استفاده کرد و برای کاهش آثار منفی آن تدابیری اندیشید تا علاوه بر حفظ میراث فرهنگی و سایر ویژگی های بومی، ویژگی های فردی دانش آموزان رشد یابد و هم زمان به شناخت جهان و سایر فرهنگ ها قادر شوند. هدف این پژوهش بررسی نقش والدین و معلمان در تحقق نسل شخصیت در بحبوحه توسعه دیجیتال است. این پژوهش با رویکرد کیفی توصیفی با روش پژوهش کتابخانه ای انجام شده است. تربیت شخصیت کودکان را نمی توان تنها به معلمان مدرسه یا مسئولیت والدین در خانه سپرد. معلمان و والدین دو جنبه ای هستند که نقش یکسان و یکپارچه در تحقق نسلی از شخصیت در محیط مدرسه، خانواده و جامعه دارند. این پژوهش نشان می دهد که نقش معلم در تحقق تربیت منش دانش آموز در مدارس از طریق برنامه های راهبردی مختلف است که عبارتند از: ندای تهجد، برنامه تهذیب قرآن، اجرای منظم درس تذکیه نفس در مدرسه و عادت دادن به آموزش استقلال طلبی به دانش آموزان از طریق فرآیند یادگیری در هر درس در حالی که دومین نقشی که در فرآیند تلقین ارزش های شخصیتی قابل تفکیک نیست، والدین در خانه از طریق فرآیند آموزش، نظارت بر کودکان، سرزنش کودکان در صورت انجام اقداماتی خارج از چارچوب مفاد شخصیت و همچنین الگوپذیری است. برای کودکان زمانی که در مدرسه، خانه و محیط اجتماعی هستند. یافته های این پژوهش بیان می کند که معلمان و والدین دو نمونه ای هستند که خداوند به عنوان فرشتگان روی زمین به آنها امانت داده است تا واسطه ای برای کودکان در تحقق نسلی از شخصیت ها بر اساس رهنمودهای اسلامی باشند. بنابراین، بحث بین معلمان و والدین در مورد نقش آنها در شکل گیری شخصیت کودکان باید لغو شود، زیرا این مسئولیت بزرگ به صورت یکپارچه به یک تعهد مشترک تبدیل می شود. انگیزه این امر پیچیدگی اجرای کاراکترها با میانجی گری پیشرفت های بسیار سریع فناوری است، زیرا دانش آموزان از هر طبقه ای مانند آموزش ابتدایی، متوسطه و عالی بزرگ ترین کاربران فناوری هستند.

منابع

۱. آیت اللهی، زینت. (۱۴۰۰). *سواد رسانه دانش عصر دیجیتال*. تهران: انتشارات پشتیبان.
۲. حسینی نسب، سید مهدی، شامی زنجانی، مهدی، و قلی پور، آرین. (۱۴۰۰). ارائه چارچوب وظایف مدیر ارشد دیجیتال به عنوان حکمران تحول دیجیتال در سازمان. *فصلنامه علمی مطالعات منابع انسانی*، ۱۱(۱)، ۱-۲۵.
۳. رودی علی آبادی، ثریا. (۱۳۹۶). *تاثیر یادگیری ترکیبی بر صلاحیت های یادگیری مادام العمر* (پایان نامه کارشناسی ارشد، علوم تربیتی، گرایش برنامه ریزی درسی، دانشگاه بیرجند).
۴. مرادحاصل، مهدی. (۱۳۹۱). *روش های صحیح تربیت: کودک و دشواری های رفتار* (چاپ اول). تهران: انتشارات مؤسسه فرهنگی منادی تربیت.

۱. Amri, F., Djatmika, E. T., Wahyono, H., & Widjaja, S. U. M. (2020). The Effect of Using Simulation on Developing Students' Character Education in Learning Economics. *International Journal of Instruction*, 13(4), 375–392.
۲. Angelina, S. A., & Pandin, M. G. R. (2020). *Book Review: Character Education as the Main Key of the 21st Century Golden Generation*. 34(5), 155–163. <https://osf.io/preprints/socarxiv/73qvd/download>.
۳. Ayu Shaleha, M., & Purbani, W. (2019). Using Indonesian Local Wisdom as Language Teaching Material to Build Students' Character in Globalization Era. *KnE Social Sciences*, 3(10), 292. <https://doi.org/10.18502/kss.v3i10.3910>.
۴. Baharun, H. (2017). Total Moral Quality: A New Approach for Character Education in Pesantren. *Ulumuna*, 21(1), 57–80. <https://doi.org/10.20414/ujis.v21i1.1167>.
۵. Baidi. (2019). The Role of Parents' Interests and Attitudes in Motivating Them to Homeschool their Children. *Journal of Social Studies Education Research*, 10(1), 156–177. <https://dergipark.org.tr/en/pub/jsser/issue/45447/570408>.
۶. Dekawati, I. (2020). The Principal's Leadership as the Effort to Build Students' Character. *International Journal of Educational Management and Innovation*, 1(2), 109.
۷. Dewi, E. R., & Alam, A. A. (2020). Transformation Model for Character Education of Students. *Cypriot Journal of Educational Sciences*, 15(5), 1228–1237.
۸. Gryczkowski, M., Jordan, S. S., & Mercer, S. H. (2018). Moderators of the Relations between Mothers' and Fathers' Parenting Practices and Children's Prosocial Behavior. *Child Psychiatry and Human Development*, 49(3), 409–419.
۹. Hanicza, Y., Putri, D. H., & Hamdani, D. (2021, January). Identification of debriefing 21 st century skills on aspects of critical thinking skills and communication skills in Bengkulu high school students in physics subjects. *Journal of Physics: Conference Series*. 1731, 012069. <https://iopscience.iop.org/article/10.1088/1742-6596/1731/1/012069>.
۱۰. Hermino, A., & Arifin, I. (2020). Contextual Character Education for Students in the Senior High School. *European Journal of Educational Research*, 9(3), 1009–1023. <https://doi.org/10.12973/EU-JER.9.3.1009>.
۱۱. Ismail, F., Muis, A., Pawero, D., & Umar, M. (2021). Education Planning and Its Implications for Education Policy during the Covid-19 Pandemic. *International Journal for Educational and Vocational Studies*, 3(2), 110–115.
۱۲. Isnaini, I. (2019). Instilling Islamic Education Strategy. *International Journal on Islamic Educational Research (SKIJIER)*, 3(2), 64–73.
۱۳. Jeynes, W. H. (2019). A Meta-Analysis on the Relationship between Character Education and Student Achievement and Behavioral Outcomes. *Education and Urban Society*, 51(1), 33–71.
۱۴. Khotimah, K., & Wahyuningsih, R. (2020). Hubungan Antara Tingkat Kesibukan Orang Tua dan Kecenderungan Memilih Teman Sebaya dalam Pengembangan Akhlak Siswa Madrasah Ibtidaiyah. *Cendekia*, 14(2 Oktober), 166–182.
۱۵. Kollmayer, M., Schultes, M. T., Schober, B., Hodosi, T., & Spiel, C. (2018). Parents' Judgments about the Desirability of Toys for Their Children: Associations with Gender Role Attitudes, Gender-typing of Toys, and Demographics. *Sex Roles*, 79(5–6), 329–341. <https://doi.org/10.1007/s11199-017-0882-4>.
۱۶. Komalasari, K., & Saripudin, D. (2018). The Influence of Living Values Education-Based Civic Education Textbook on Student's Character Formation. *International Journal of Instruction*, 11(1), ۳۹۵–۴۱۰. <https://doi.org/10.129۷۳/ijoi.v۱۱i1.۱۱۱۲۷>.
۱۷. Lian, B., Kristiawan, M., Ammelia, D., Primasari, G., & Prasetyo, M. A. M. (2020). Teachers' Model in Building Students' Character. *Journal of Critical Reviews*, 7(14), 927–932. <https://doi.org/10.31838/jcr.07.14.165>.
۱۸. Majlesi MB. The seas of lights (Behar al-anavar). Volume 89. 3rd Edition. Beirut: Dar Ihya al-Tora al-Arabi; 1983.

۱۹. Masnia, Fitriyani, P., & Bing, L. J. (2018). Conceptual Analysis of Character Education with Integrated Quality Insight in Indonesia. *International Colloquium: Opportunities and Challenges on Education Management in 21st Century*, 33–42.
۲۰. Mouratidou, K., Karamavrou, S., Karatza, S., & Schillinger, M. (2020). Aggressive and socially insecure behaviors in kindergarten and elementary school students: a comparative study concerning gender, age and geographical background of children in Northern Greece. *Social Psychology of Education*, 23(1), 259-277.
۲۱. Njui, H. W. (2017). Education Reforms Towards 21st Century Skills: Integrating Character Education in Teacher Education Curriculum. *European Journal of Education Studies*, 3(12), 234–254. <https://doi.org/10.5281/zenodo.1119107>.
۲۲. Perbowosari, H. (2018). Parenting Models In Building The Religious Characters of Children. *Vidyottama Sanatana: International Journal of Hindu Science and Religious Studies*, 2(1), 39. <https://doi.org/10.25078/ijhsrs.v2i1.512>.
۲۳. Pradana, D. A., Mahfud, M., Hermawan, C., & Susanti, H. D. (2021). Nasionalism: Character Education Orientation in Learning Development. *Budapest International Research and Critics Institute (BIRCI-Journal): Humanities and Social Sciences*, 3(4), 4026–4034.
۲۴. Ritonga, A. W. (2021b). *Wujudkan Generasi Emas Indonesia, Pendidikan Karakter Solusinya?* Times Indonesia.
۲۵. Santika, I. W. E. (2020). Pendidikan Karakter pada Pembelajaran Daring. *Indonesian Values and Character Education Journal*, 3(1), 8–19.
۲۶. Saputro, J. D., & Murdiono, M. (2020). Implementation of Character Education through a Holistic Approach to Senior High School Students. *International Journal of Multicultural and Multireligious Understanding*, 7(11), 460–470. <https://doi.org/10.18415/ijmmu.v7i11.2146>.
۲۷. Singh, B. (2019). Character Education in the 21st Century. *Journal of Social Studies (JSS)*, 15(1), 1012. <https://doi.org/10.21831/ijmmu.v7i11.2146>.
۲۸. Sompok, Akhyak, Soim, Tanzeh, A., & Kojin. (2019). Character Building in Islamic Society: A Case Study of Muslim Families in Tulungagung, East Java, Indonesia. *Journal of Social Studies Education Research*, 10(2), 224–242. <https://www.learntechlib.org/p/216573/>.
۲۹. Stein, A., Dalton, L., Rapa, E., Bluebond-Langner, M., Hanington, L., Stein, K. F., Ziebland, S., Rochat, T., Harrop, E., Kelly, B., Bland, R., Betancourt, T., D'Souza, C., Fazel, M., Hochhauser, D., Kolucki, B., Lowney, A. C., Netsi, E., Richter, L., & Yousafzai, A. (2019). Communication with Children and Adolescents about the Diagnosis of Their Own Life-Threatening Condition. *The Lancet*, 393(10176), 1150–1163. [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(18\)33201-X](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(18)33201-X).
۳۰. Suhirman, Nurlaili, Rohimin, S, Z., & Wiwinda. (2021). Character Education Concept by KH Ahmad Dahlan in the Context of Covid-19 Crisis. *Annals of the Romanian Society for Cell Biology*, 25(3), 2938–2950.
۳۱. Sultoni, Gunawan, I., & Argadinata, H. (2020). Dampak Pembelajaran Berkarakter Terhadap Penguatan Karakter Siswa Generasi Milenial. *JAMP: Jurnal Administrasi Dan Manajemen Pendidikan*, 3(2), 160–170.
۳۲. Ubabuddin, Supriytno, T., & Nuraini. (2020). The Islamic Education for Single Parent's Family: A Case Study in Karaban Jaya. *Al-Ta'lim Journal*, 27(3), 318–325. <https://doi.org/10.15548/jt.v27i3.643>.
۳۳. Widodo, W., & Susila, S. (2021). How Does Teaching Facilitation Enhancing Teachers' Professional Competence? *EAS J PsycholBehavSci*, 1865(4), 74–79.
۳۴. Zurqoni, Retnawati, H., Arlinwibowo, J., & Apino, E. (2018). Strategy and Implementation of Character Education in Senior High Schools and Vocational High Schools. *Journal of Social Studies Education Research*, 9(3), 370–397.
۳۵. Zurqoni, Retnawati, H., Arlinwibowo, J., & Apino, E. (2018). Strategy and Implementation of Character Education in Senior High Schools and Vocational High Schools. *Journal of Social Studies Education Research*, 9(3), 370–397. <https://doi.org/10.17499/jsser.01008>.

The Role of Parents and Teachers in Realizing Character Education for Students in the Digital Age

Masoumeh Soleimani Far

Master's Degree in Mathematics, Elementary School Teacher in Tehran Province, Tehran City

Abstract

In the present era, digital technologies such as mobile phones and social networks have become an integral part of life. However, despite countless advantages, this digital transformation has caused students to neglect proper family upbringing and the educational system. The digital age still concerns parents and teachers with various content, leading to “negative” changes in students’ attitudes. It is essential to seize the opportunities that digitalization presents for education and to devise strategies to mitigate its negative effects, ensuring that, in addition to preserving cultural heritage and other local characteristics, the individual traits of students can develop while simultaneously enabling them to understand the world and other cultures. Furthermore, teachers and parents still tend to shift responsibilities onto each other when students’ attitudes deviate from personal values. The objective of this research is to examine the role of parents and teachers in realizing a generation of character amid digital development. This study was conducted with a descriptive qualitative approach using library research methods. Data were collected from primary and secondary sources, including research reports in national and international journals, conference proceedings, and books. The findings of this research indicate that parents and teachers play an equally significant and impactful role in implementing character education in the digital age through developed programs in schools and monitoring, guiding, and learning activities from parents to children at home. The results of this study suggest that teachers and parents are special beings whom God has sent to mediate in the realization of a generation of characters based on Islamic guidelines.

Keywords: Character education, digital age, teachers, parents.